

Phần Ba

BÓNG NGƯỜI MỜ ẢO DƯỜNG HOA CÚC

Hồi thứ Mười

Nhìn Chậu Hoa Hào Kiệt Kinh Tâm

Dinh Điển đã không đỡ gạt lại không né tránh, tiếp tục giơ tay ra chụp. Cứ chụp mỗi cái là trúng một người mà người nào bị chụp nhất định phải chết trong khoảnh khắc. Thậm chí vết thương trí mạng ở chỗ nào, Dịch Vân cũng không nhìn thấy.

Ba người lui vào ẩn trong góc nhà ngục thấy thế sợ vỡ mật, nhất tề quỳ xuống lạy như tể sao, năn nỉ xin tha.

Dinh Điển lờ đi như không ngó thấy lại chụp mỗi người một cái, bóp chết rồi liệng ra ngoài.

Dịch Vân trợn mắt há miệng, mơ màng như người trong giấc mộng.

Dinh Điển vỗ tay cười nói:

– Với một chút bản lãnh nhỏ mọn như vậy mà chúng cũng toan đến cướp đoạt Liên Thành Quyết thì thật là kỳ!...

Dịch Vân sửng sốt hỏi:

– Dinh đại ca! Đại ca bảo họ muốn đoạt Liên Thành Quyết ư?

Dinh Điển dường như hối hận đã trót lỡ lời, nhưng cũng không muốn bịa chuyện để gạt chàng. Hắn chỉ cười lạt mấy tiếng chứ không đáp lại.

Dịch Vân thấy mười bảy người vừa rồi chẳng khác rồng thiêng cộp dũ mà trong khoảnh khắc thân nằm ngổn ngang. Suốt đời chàng chưa thấy qua tình trạng nhiều người chết xếp đồng như thế này, bất giác thở dài hỏi:

– Dinh đại ca! Những người này đều đáng tội chết cả ư?

Dinh Điển đáp:

– Đáng tội chết hay không thì chưa dám chắc, nhưng chẳng một tên nào lòng dạ tử tế cả. Dinh mỗ mà không luyện được võ công trong Thần chiếu kinh tất bị bọn chúng khảo đả thì nổi thê thảm nói không xiết được.

Dịch Vân biết lời hắn không phải giả dối. Chàng nói:

– Đại ca chỉ chụp một cái mà làm chết người được ngay. Môn công phu này

tiểu đệ chưa được nghe qua. Giả tử tiểu đệ thuật lại với sư muội, nàng cũng chẳng chịu tin lời...

Câu này vừa nói ra khỏi cửa miệng, chàng lập tức tỉnh ngộ, bất giác trước ngực đau nhói lên, tựa hồ bị người đâm một quyền rất nặng vào trái tim.

Đinh Điển cũng không cười chàng. Trái lại hần buông tiếng thở dài, tự nói để mình nghe:

– Thực thế! Dù luyện được võ công tuyệt thế, cũng chẳng thể đi đến chỗ mọi việc đều như ý...

Hắn chưa dứt lời, Dịch Vân đột nhiên “Ừ” một tiếng rồi giơ tay trở một xác chết ở ngoài sân.

Đinh Điển hỏi:

– Chi vậy?

Dịch Vân đáp:

– Người này chưa chết hẳn. Chân y còn cử động.

Đinh Điển giật mình kinh hãi hỏi:

– Thật... thế ư?

Giọng nói phát run.

Dịch Vân đáp:

– Y vừa cử động hai cái.

Chàng nghĩ bụng:

– Con người bị thương chưa chết thì có gì quan hệ mà đại ca phải hoảng hốt? Người đó quyết không thể đứng dậy động thủ được nữa.

Chàng không hiểu môn Thần chiếu công khi đã luyện thành thì chỉ ra tay một cái là địch nhân phải chết liền. Nếu địch nhân không chết ngay là công phu của hắn còn có chỗ thiếu sót trọng đại.

Đinh Điển trong lòng nóng nảy liền lách khe song sắt chuồn ra, cúi xuống quan sát.

Đột nhiên hai tiếng veo veo rít lên. Hai món ám khí nhỏ bắn lẹ đến trước mắt hắn.

Đinh Điển đã đề phòng, vội ngửa người về phía sau. Hai mũi tụ tiễn lướt qua trên mặt y. Mũi y phảng phất ngửi thấy mùi tanh hôi. Hiển nhiên mũi tên có chất kịch độc.

Người kia phóng tụ tiễn ra rồi nhảy vọt lên thềm nhà chuồn đi.

Đinh Điển thấy công phu khinh thân của địch nhân đã đến trình độ rất cao siêu, mà hắn lại mang xiềng khóa hành động bất tiện, có đuổi cũng không kịp.

Tiện tay hấn nhắc một xác chết liệng lên. Thế đi rất gấp.

“Bình” một tiếng! Đầu thi thể liệng trúng vào lưng người kia.

Người kia chân trái vừa bước lên thêm nhà, bị thi thể liệng trúng mà đứng chưa vững, lập tức té nhào.

Đinh Điển tiến lên một bước chụp sau gáy người kia nhắc bổng lên đem vào phòng lao. Hấn để tay lên mũi y để nghe hơi thở thì lần này y chết thật rồi.

Đinh Điển ngồi dưới đất, hai tay chống cằm suy nghĩ, tự hỏi:

– Tại sao cái chụp vừa rồi không làm chết được y? Công lực của ta có chỗ nào bất hảo?

Hấn nghĩ hồi lâu không tìm ra được đáp án.

Hấn tức quá lại chụp tay vào trước ngực xác chết, đột nhiên một luồng lực đạo vừa mềm vừa cứng đẩy ngón tay hấn bật trở về.

Đinh Điển vừa kinh hãi vừa vui mừng la lên:

– Phải rồi! Phải rồi!

Hấn xé áo ngoài người kia ra thì thấy bên trong còn tấm áo lót màu đen lóng lánh. Hấn lộ vẻ vui mừng nói:

– Té ra là thế. Vậy mà y làm cho ta phải giật mình.

Địch Vân lấy làm kỳ hỏi:

– Chi vậy?

Đinh Điển hai tay xé luôn mấy cái cho rách hết áo ngoài của hấn tử rồi lột cả tấm áo màu đen. Đoạn hấn liệng thi thể ra ngoài phòng, cười hì hì nói:

– Địch huynh đệ! Huynh đệ mặc tấm áo này vào mình đi.

Địch Vân đoán tấm áo đen đó rất trân quý liền đáp:

– Đó là của đại ca, tiểu đệ không dám tham tâm.

Đinh Điển hỏi:

– Không phải của huynh đệ là huynh đệ không ham ư?

Giọng nói rất nghiêm khắc.

Địch Vân sửng sốt. Chàng sợ hấn tức giận liền đáp:

– Đại ca đã nhất định muốn tiểu đệ mặc, thì tiểu đệ mặc vào là xong.

Đinh Điển nghiêm nghị hỏi:

– Ta hỏi huynh đệ: không phải vật của huynh đệ, huynh đệ có muốn lấy không?

Địch Vân đáp:

– Trừ phi chủ nhân của nó nhất định cho tiểu đệ, tiểu đệ không nhận không

được. Còn thì... bất cứ vật gì không phải của tiểu đệ, dĩ nhiên tiểu đệ không muốn lấy. Nếu tham lam của người há chẳng biến thành cường đạo hay ăn cắp ư?

Vẻ mặt rất hiên ngang, chàng nói tiếp:

– Đỉnh đại ca! Đại ca đã biết tiểu đệ bị người hãm hại mới phải giam cầm ở đây. Tiểu đệ suốt đời trong trắng, trước nay chưa làm việc gì tồi bại.

Đỉnh Điển gật đầu đáp:

– Hay lắm! Hay lắm! Ta kết bạn với huynh đệ thật không uổng. Huynh đệ mặc áo này vào đi!

Địch Vân không tiện chống đối, đành cởi áo ngoài mặc tấm áo đen vào trong rồi mới mặc tấm áo dơ bẩn ba năm chưa giặt ra ngoài.

Hai tay chàng đeo xiềng khóa mà muốn thay áo thật là khó khăn. Chàng phải nhờ Đỉnh Điển xé rách tay áo cũ mới cởi ra được. Tấm áo màu đen tay rất ngắn nên mặc vào dễ dàng.

Đỉnh Điển chờ chàng mặc áo xong mới nói:

– Địch huynh đệ! Tấm áo đó là một loại bảo y, đao thương đâm không thủng. Nó làm bằng thứ tơ tằm đen ở trên Đại Tuyết Sơn. Thằng cha này là một nhân vật trọng yếu trong phái Tuyết Sơn mới được mặc Ô tằm giáp. Y đến đây toan lấy báu vật, không ngờ lại đem báu vật tặng cho người khác. Ha ha!

Địch Vân nghe nói tấm áo đen này là vật trân quý, vội đáp:

– Đại ca! Đại ca rất nhiều cừu nhân nên giữ lấy mà mặc để hộ thân hay hơn. Vả lại, hàng tháng ngày rửa...

Đỉnh Điển xua tay lia lịa ngắt lời:

– Đỉnh mỗ đã có Thần chiếu công hộ thân, không cần đến Ô tằm giáp. Vả lại ngày rửa mỗi tháng, ta cam tâm tình nguyện chịu hình khổ đả, nếu còn mặc bảo giáp che ngực là không thành ý. Một chút đau đớn về da thịt chẳng thương tổn gì đến gân cốt thì có chi đáng ngại?

Địch Vân rất lấy làm kỳ toan hỏi lại, nhưng Đỉnh Điển đã nói tiếp:

– Ta bảo huynh đệ dán râu hóa trang, tuy ta ở bên hộ vệ mà vẫn lo có chỗ sơ sót. Bây giờ xong việc rồi, ta bắt đầu truyền nội công tâm pháp. Vậy huynh đệ chú ý nghe đi.

Ban đầu Địch Vân chán nản, nên Đỉnh Điển muốn truyền công phu mà chàng quyết ý không học. Bây giờ chàng hiểu rõ nhân quả bị người hãm hại, ngọn lửa báo thù lại nhen nhúm trong lòng. Chàng hận mình chẳng thể ra khỏi nhà ngục ngay để kiếm Vạn Khuê rửa hận.

Chàng đã trông thấy Đỉnh Điển hai bàn tay không bóp chết liền một lúc bao nhiêu cao thủ giang hồ, liền nghĩ đến chỉ cần học được ba thành công phu của hắn là đã hy vọng có thể vượt ngục báo thù. Trong khoảnh khắc này, lòng dạ rối bời,

máu nóng sôi sục, mặt đỏ bừng lên.

Đinh Điển cho là chàng cố chấp không chịu học nội công, toan tìm cách mở đường thì Dịch Vân đột nhiên quỳ hai gối xuống, khóc òa lên. Chàng vừa khóc vừa năn nỉ:

– Đinh đại ca! Xin đại ca truyền dạy cho. Tiểu đệ cần phải báo thù! Tiểu đệ cần phải báo thù!

Đinh Điển nổi lên tràng cười rộ. Tiếng cười chấn động cả mái ngói. Hắn hỏi:

– Muốn báo thù ư? Cái đó chẳng có gì khó khăn.

Hắn chờ cho Dịch Vân bình tĩnh lại rồi truyền thụ khẩu quyết luyện công và phép hành công.

Dịch Vân được người truyền thụ liên tâm theo phép rèn luyện.

Đinh Điển thấy chàng học tập rất hăng say, liền cười hỏi:

– Luyện Thần chiếu kinh sẽ trở nên thiên hạ vô địch thì đâu phải chuyện dễ dàng? Ta được gặp nhiều cơ duyên đặc biệt, một đặng nội công đã đến trình độ cao thâm, mà cũng mất mười hai năm mới thành tựu. Dịch huynh đệ! Luyện võ công cốt yếu là phải chuyên cần, nhưng dục tốc bất đạt. Huynh đệ nên bình tĩnh theo thứ tự tiến dần mới được. Huynh đệ nhớ kỹ lấy những lời ta dặn.

Hiện giờ Dịch Vân tuy kêu Đinh Điển bằng đại ca mà thực ra trong lòng chàng đã coi hắn là sư phó. Hắn nói gì chàng cũng nghe, nhưng mỗi cừu hận dồn dập như sóng cồn ở trong lòng thì bình tĩnh thế nào được?

Hôm sau bọn ngục tốt ngó thấy cảnh tượng khủng khiếp, hoảng hốt la ầm lên. Từ tri huyện đến nha dịch, bộ khoái, ngũ tác phải một phen cực nhọc mở cuộc khám nghiệm, điều tra. Đến chiều chúng mới khiêng hết mười bảy xác chết ra ngoài.

Đinh Điển cùng Dịch Vân chỉ nói là bọn chúng đánh nhau mà chết hết.

Bọn nha dịch thấy chân tay Đinh Điển, Dịch Vân đều bị xiềng khóa, nên chẳng ai nghi ngờ cho hai người này đã hành hung giết chết mười bảy người kia.

Suốt ngày hôm ấy, Dịch Vân theo khẩu quyết của Đinh Điển truyền thụ mà dụng công rèn luyện.

Về Thần chiếu công, những khẩu quyết nhập môn rất dễ, nhưng càng về sau càng khó.

Dịch Vân tuy chẳng thông minh, nhưng không đến nỗi ngu dốt. Chàng luyện đến tối trong huyết Đan điền đã hơi cảm giác. Chàng toan thu tâm niệm lại thì đột nhiên trước ngực và sau lưng đồng thời bị một đòn nặng.

Đòn giáp kinh này tựa hồ hai cây thiết trùy đánh cả hai mặt trước sau. Mắt chàng tối sầm lại cơ hồ té xỉu.

Khi bớt đau được một chút, chàng mở mắt ra nhìn thấy hai nhà sư đứng hai

bên. Phía sau còn ba vị hòa thượng nữa. Thế là năm nhà sư vây chàng vào giữa.

Địch Vân bụng bảo dạ:

– Đình đại ca đã bảo có năm tay cường địch tới thì chắc là năm người này. Vậy ta phải miễn cưỡng chống đỡ, không để sơ hở mới được.

Chàng liền cười ha hả nói:

– Năm vị đại sư phụ kiếm Đình mỗ có chuyện gì?

Nhà sư mé tả đáp:

– Đưa ngay Liên Thành Quyết ra đây! Ô hay! Người... người... là...

Đột nhiên sau lưng nghe đánh “Bốp” một tiếng. Nhà sư bị trúng một quyền, lảo đảo người đi mấy cái, suýt nữa té xuống.

Tiếp theo nhà sư thứ hai lại trúng một quyền, miệng ọe một tiếng, hộc máu tươi ra.

Địch Vân rất lấy làm kỳ, chàng không nhin được ngừng đầu nhìn Đình Diển thì thấy hắn đang nhảy lên vung quyền đánh tới. Thoi quyền này không một tiếng động đánh trúng vào trước ngực nhà sư thứ ba.

Nhà sư này “Ồi” lên một tiếng, lùi lại mấy bước, đụng vào tường.

Còn hai nhà sư nữa ngó theo mục quang Địch Vân, thấy Đình Diển ngồi co ro trong góc phòng, đồng thanh la hoảng:

– Thần chiếu công! Vô ảnh thần quyền!

Nhà sư người cao nhất hai tay dắt hai nhà sư bị thương đã chuồn qua song sắt trốn ra rồi. Còn một nhà sư nữa cúi xuống ôm lấy tảng nhân thổ huyết, đồng thời xoay tay đánh về phía Đình Diển.

Đình Diển vọt về phía trước vung quyền đánh một đòn thật mạnh.

Nhà sư kia đón tiếp một quyền phải lùi một bước. Khi tiếp đến thoi quyền thứ ba thì đã lùi ra khỏi chốn song sắt.

Đình Diển không rượt theo.

Bỗng thấy nhà sư kia lảo đảo đi được hai bước. Hai tay nới ra, buông nhà sư thổ huyết rớt xuống đất, dường như muốn chạy trốn một mình.

Nhưng y mới cất bước thì tưởng chừng dưới chân đeo phiến đá nặng ngàn cân, gượng gượng đi được sáu, bảy bước, rồi hai gối nhũn ra té lăn xuống đất, không đứng dậy được nữa.

Cả hai nhà sư này giãy dụa mấy cái rồi nằm yên không nhúc nhích.

Đình Diển nói:

– Đáng tiếc ôi là đáng tiếc! Địch huynh đệ! Nếu huynh đệ không ngó về phía ta thì mấy hòa thượng kia chẳng thể trốn thoát được.

Địch Vân thấy hai nhà sư chết một cách cực kỳ thê thảm, trong lòng bất nhẫn nghĩ thầm:

– Để ba người trốn đi cũng phải. Đinh đại ca giết người nhiều quá rồi.

Đinh Điển dường như hiểu tâm trạng Địch Vân liền hỏi:

– Phải chăng huynh đệ chê ta thủ đoạn tàn độc?

Địch Vân ấp úng:

– Tiểu đệ... tiểu đệ...

Đột nhiên cổ họng chàng bị nghẹn, ngồi phệt xuống, không nói nên lời.

Đinh Điển vội làm phép Thôi cung hoạt huyết cho chàng. Hồi lâu không khí nơi trước ngực chàng mới lưu thông điều hòa.

Đinh Điển nói:

– Huynh đệ chê ta thủ đoạn tàn độc. Vừa rồi bọn họ mới đến đã đánh huynh đệ một chưởng. Nếu huynh đệ không mặc Ô tằm giáp thì đã uống mạng rồi! Hỡi ơi! Cái đó là tự ta sơ sót. Ai ngờ chúng vừa đến đã động thủ liền. Ta tưởng nhất định chúng còn tra hỏi một lúc đã. À, phải rồi! Bọn chúng rất sợ ta, muốn dể thương trước rồi mới tra hỏi.

Hắn chùi sạch những râu trên mặt Địch Vân đi rồi cười nói tiếp:

– Địch huynh đệ! Người cao nhất chạy đi rồi là Bảo Tượng. Nhà sư mập ú là Thiện Hữu. Nhà sư bị thoi quyền đầu tiên của ta đánh té là tay lợi hại nhất tên gọi Thắng Đề. Cả năm nhà sư này đều là cao thủ Huyết Dao Môn ở Tây Tạng. Nếu ta không ngấm ngấm phục kích mà lấy một chọi năm thì e rằng không địch nổi. Thiện Dững và Thắng Đề đều trúng thần quyền của ta dù chưa chết ngay nhưng cũng chẳng sống thêm được mấy ngày. Hiện còn lại Bảo Tượng là một người lòng dạ hiểm sâu, thủ đoạn tàn độc. Ngày sau huynh đệ có chạm trán hắn trên chốn giang hồ thì phải coi chừng.

Đinh Điển trầm ngâm nói tiếp:

– Nghe đồn sư phụ của năm nhà sư này hãy còn sống ở thế gian. Võ công lão lại càng lợi hại. Sau này chắc phải phấn đấu với lão.

Địch Vân tuy có bảo y hộ thân, nhưng bị giáp kích cả trước ngực lẫn sau lưng, chàng thọ thương khá nặng, phải mười mấy ngày tọa công mới hết.

Từ đây trở đi trong vòng hai năm, hai người được yên tĩnh. Thỉnh thoảng có một vài nhân vật giang hồ đến nhà ngục rắc rối liền bị Đinh Điển chụp một cái hay đánh một quyền là chết ngay.

Thời gian nay Địch Vân học tập Thần chiếu công, dường như tiến bộ bị đình trệ. Chàng luyện lui luyện tới mấy tháng mà vẫn như trước.

Tuy chàng không thông minh nhưng rất kiên nghị. Chàng đã biết môn vô

địch thần công này quyết chẳng thể luyện thành một cách dễ dàng, phải nhẫn nại lắm mới phá được nan quan.

Một hôm Dịch Vân dậy sớm, ngồi quay mặt vào tường theo phép luyện thổ nạp, bỗng nghe Đinh Diển la lên một tiếng “Ồ hay”. Thanh âm đầy vẻ lo âu.

Sau một lúc lại nghe y tự nói một mình:

– Bữa nay chưa tàn tạ, sáng mai hãy thay đổi cũng chưa muộn.

Dịch Vân trong lòng kinh ngạc xoay mình lại coi thì thấy Đinh Diển đang ngửng đầu chú ý nhìn lên chậu hoa trên thành cửa sổ ở phía xa xa.

Dịch Vân từ ngày luyện Thần chiếu công, tai mắt có phần linh mẫn hơn trước. Chàng thấy rõ trong chậu hoa có ba bông Tường vi mà một bông khuyết một cánh hoa.

Ngày thường chàng thấy Đinh Diển chăm chú nhìn chậu hoa tươi, ngơ ngẩn xuất thần, mấy năm trời mà ngày nào cũng như ngày ấy. Chàng cho là trong ngực buồn tẻ, nên hẩn ngấm chậu hoa đẹp để giải muộn. Cái đó chẳng có chi là lạ. Chậu hoa này lúc nào cũng tươi thắm, toàn những nụ sắp nở hoặc những bông nở tung, chưa có bông nào tàn tạ, đã được thay rồi. Mùa xuân hoa Nhài, mùa hạ hoa Hải đường. Ngày cũng như đêm, bao giờ cũng có một chậu hoa tươi đặt trên thành cửa sổ.

Dịch Vân nhớ rõ chậu Tường vi này để đấy đã sáu, bảy bữa, bình thời đã đổi từ lâu, nhưng lần này vẫn để nguyên đó.

Suốt ngày hôm nay từ sáng đến tối Đinh Diển trong lòng xao xuyến không yên tĩnh lại.

Sáng sớm hôm sau chậu Tường vi kia vẫn không thay đổi, năm, sáu cánh hoa bị gió thổi bay đi.

Dịch Vân trong lòng ngấm ngầm cảm thấy có điềm bất tường, mà thần sắc Đinh Diển rất khó coi. Chàng nói:

– Chuyển này họ quên đổi hoa, chắc là đến chiều mới nhớ ra.

Đinh Diển lớn tiếng:

– Sao lại quên được? Nhất định không phải đâu. Chẳng lẽ họ mắc bệnh? Dù họ có mắc bệnh thì cũng kêu người thay hoa chứ?

Y bước lui bước tới không ngừng, vẻ mặt ra chiều bồn chồn.

Dịch Vân không dám hỏi nhiều, liền ngồi xếp bằng tĩnh tọa luyện công.

Chiều hôm ấy, mây đen bốn mặt bao phủ đầy trời. Chẳng bao lâu trời mưa rả rích. Một trận gió lạnh thổi qua làm cho ba bông Tường vi lại mất thêm một ít cánh nữa.

Đinh Diển suốt mấy giờ này, cặp mắt vẫn không rời chậu hoa. Mỗi lần một cánh hoa rụng y lại đau xót tưởng chừng như bị khoét mất mẩu thịt trong trái tim.

Địch Vân không nhịn được liền hỏi:

– Đỉnh đại ca! Tại sao đại ca lại xao xuyến trong lòng như vậy?

Đỉnh Điển quay lại, mặt giận hầm hầm, quát hỏi:

– Cái đó có liên quan gì đến ngươi mà ngươi phải lẩm miêng?

Từ ngày y truyền thụ võ công cho Địch Vân đến nay, chưa bao giờ y tỏ ra hung hăng, vô lễ với chàng như vậy.

Địch Vân rất dỗi bần khoản muốn nói mấy câu giải thích, nhưng thấy mặt y đầy vẻ thê lương, hiển nhiên trong lòng rất đau đớn, nên chàng không nói nữa.

Tối hôm ấy, Đỉnh Điển không ngồi chút nào. Địch Vân thấy y bước lui bước tới, xiềng khóa không ngớt bật lên những tiếng loảng xoảng, khiến chàng cũng không ngủ được.

Sáng sớm hôm sau, vẫn còn gió bắc mưa phùn. Ánh sáng ban mai lơ mờ, Địch Vân nhìn lên chấu Tường vi thì chỉ còn trơ lại mấy cành lay động trước gió mưa, bỗng nghe Đỉnh Điển lớn tiếng la:

– Chết rồi ư? Chết rồi ư? Người chết thật rồi hay sao?

Hay tay y vịn vào hai cây song sắt rung động không ngớt.

Địch Vân nói:

– Đại ca ơi! Nếu đại ca mong nhớ ai đó thì chúng ta thử đi coi.

Đỉnh Điển lại hầm hầm quát hỏi:

– Coi gì? Đi coi được ư? Nếu đi được thì ta đã đi từ sớm rồi, còn ở lại trong cái phòng lao thối tha này làm gì?

Địch Vân chẳng hiểu ra sao, dương mắt nhìn, lẳng lặng không nói nữa.

Suốt ngày hôm đó, Đỉnh Điển hai tay ôm đầu ngồi dưới đất chẳng nói năng mà cũng không cử động, lại cũng không ăn uống gì cả.

Tiếng mõ cầm canh “cốc cốc” đã điểm canh một, rồi qua canh hai. Đỉnh Điển từ từ đứng dậy nói:

– Huynh đệ! Chúng ta thử đi coi!

Lúc này thanh âm y rất bình tĩnh.

Địch Vân đáp lại bằng một tiếng “ạ”.

Đỉnh Điển đưa tay ra chụp hai cây song sắt khẽ đẩy qua hai bên. Hai cây song lập tức cong đi.

Đỉnh Điển nói:

– Giữ lấy xiềng xích, đừng để phát ra tiếng động.

Địch Vân theo lời, cầm xiềng xích giờ lên.

Đỉnh Điển ra khỏi nhà ngục đi tới góc sân, đề khí nhảy lên đầu tường, khẽ

bảo Dịch Vân:

– Nhảy lên đi!

Dịch Vân bắt chước cũng nhảy lên theo. Không ngờ từ ngày bị xuyên thủng xương tỳ bà, kinh lực toàn thân chàng không phát huy được chút nào. Chàng nhảy một cái chỉ lên cao được không đầy ba thước. Đinh Điển vội vươn tay lôi chàng lên đầu tường rồi hai người đồng thời nhảy xuống.

o O o